

Málta – a Földközi-tenger kétnyelvű országa

Évek óta kacérkodtam a gondolattal, hogy valamilyen Erasmus-os pályázat keretében eljuthassak Máltára. Mégiscsak egy mediterrán szigetország! Pálmafák, tenger, napsütés... Hát most sikerült. 2021. június 28-tól két teljes hetet tölthettem e kedves országban az Erasmus+ 2019-1-HU01-KA101-060839 projekt jóvoltából. Igaz, nem minden olyan volt, amilyennek álmodtam. A napsütés például kicsit túl erősnek bizonyult. A helyi lakosok számára is rendkívüli hőhullám kellős közepén érkeztem, árnyékban is 40-45 fok volt napokon át.

Mint minden országnak, Máltának is vannak ámulatba ejtő kincsei. Ilyen volt számomra az egyik képen látható „Blue Grotto”, ami tulajdonképpen tengeri barlangok együttese. Nagy örömmre egy kis motorcsónakkal meg is lehetett őket közelíteni. Ám Máltának is vannak „sötét oldalai”, s nem bánom, hogy ezeket is láthattam – a part menti területeken sok az építkezés, nagy a zsúfoltság, hatalmas a forgalom, a por. Kerékpárral nem is közlekednek az emberek, életveszélyes lenne. Persze nem mindenhol nagy a népsűrűség. Málta tulajdonképpen három szigetből áll, ezek közül a legkisebbnek, Comino-nak például jelenleg két (!) lakosa van – igen csendes, nyugodt hely.

Máltára valójában azzal a céllal mentem, hogy angol nyelvtudásomat, azon belül is elsősorban a beszédképességemet fejlesszem. Hallgathatok itthon angol nyelvű műsorokat, olvashatok angol könyveket, a beszédképesség fejlesztéséhez beszélni kell! Nagy örömmre a két hét alatt nem volt körülöttem senki, aki magyarul beszélt volna hozzám, így kedvemre használhattam az angolt. Egy családnál szálltam meg, ahol az anyuka és a 11 éves lánya is nagyon sokat beszélgettek velem. Közelről láthattam-hallgathattam, milyen egy kétnyelvű család. Máltán ugyanis szinte mindenki kicsi korától fogva egyszerre tanulja a máltai és az angol nyelvet.

Sokat fejlődtem a két hét alatt. Ami pedig a legmeglepőbb volt számomra, hogy ehhez tényleg nem kellett más, mint beszélni, beszélni és beszélni. A nyelviskolában sem használtunk semmiféle okostáblát, interaktív segédanyagot, szakértők által összeállított feladatlapokat – pedig minden meglett volna hozzá. A beszédfejlődéshez azonban úgy tűnik, más kell, és e tekintetben a tanárok igen ügyesek voltak. Egyrészt megteremtették a megfelelő légkört, hogy merjünk beszélni, másrészt olyan témákat, helyzeteket hoztak elénk, amivel elérték, hogy akarjunk beszélni. Az eredményt saját csoporttársaimon láttam, így nincs okom kételkedni abban, hogy én is így tanítsak itthon.

Gulyásné Auffenberg Noémi tanárnő

